

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 18, 2019

Nummer 18, 2019

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1292](#) 30-08-2019

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:3213](#) 03-09-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:7063](#) 29-08-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:3209](#) 29-08-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:2868](#) 30-07-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:3696](#) 25-04-2019

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:7303](#) 12-09-2019

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:6977](#) 28-08-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:3801](#) 16-08-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:3252](#) 25-07-2019

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:8173](#) 08-07-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:3527](#) 20-06-2019

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; voorlopige voorziening kinderbijdrage; partijen zijn in het ouderschapsplan een kinderbijdrage overeengekomen. De vrouw verzoekt deze kinderbijdrage vast te stellen in de vorm van een voorlopige voorziening, opdat zij beschikt over een executoriale titel. De man vindt dat hij niet langer aan deze afspraak gehouden kan worden. Beoordeling of het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om de man aan de afspraak te houden.

De vrouw verzoekt te bepalen dat de man een bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarigen aan haar zal voldoen van € 170 per maand voor beide minderjarigen met ingang van 1 maart 2019. Zij wijst daarbij op de gelijkkluidende afspraak omtrent de kinderbijdrage in het ouderschapsplan van 8 januari 2019.

De man voert verweer. Hij pleit voor afwijzing van het verzoek van de vrouw en vraagt om nihilstelling van de bijdrage zolang hij de schulden voldoet.

De rechtbank overweegt als volgt. Voor wijziging van de overeenkomst tussen partijen is in deze voorlopige-voorzieningenprocedure geen plaats. Beoordeeld moet worden of de man zich gedurende de onderhavige procedure aan de overeenkomst tussen partijen dient te houden. Bij deze beoordeling is het uitgangspunt dat een krachtens overeenkomst tussen partijen geldende regel slechts dan niet van toepassing is, voor zover dit in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn (art. 6:2 lid 2 BW). Bij dit oordeel speelt een rol in hoeverre de omstandigheden waar de man zich op beroept, voorzienbaar waren bij het aangaan van de overeenkomst. Dat er gemeenschappelijke schulden moeten worden afgelost, was al bekend ten tijde van de totstandkoming van het ouderschapsplan. Uit het verhandelde ter zitting is naar voren gekomen dat het bankkrediet en de belastingschuld bekend waren. De aflossing van deze schulden neemt al de volledige draagkracht in beslag. Destijds was ook bij beide partijen bekend dat het UWV een vordering zou instellen tegen de man. De stelling van de man dat hij op 12 juli 2019 een eigen woning heeft betrokken en sindsdien huur betaalt, kan hem evenmin baten. Ten aanzien van de woonlasten wordt bij berekening van de draagkracht in het kader

van kinderalimentatie rekening gehouden met een forfaitair bedrag. Daarnaast was deze omstandigheid – mede gelet op de beschikking van 4 december 2018, waarbij de rechtbank het uitsluitend gebruik van de echtelijke woning heeft toegewezen aan de vrouw – voorzienbaar en had de man bij het maken van de afspraak hiermee rekening kunnen houden. De man heeft evenmin inzichtelijk gemaakt dat zijn inkomen sinds de totstandkoming van het ouderschapsplan is gedaald. De door de man aangevoerde omstandigheden rechtvaardigen dan ook niet dat hij in het kader van de voorlopige voorzieningen niet kan worden gehouden aan het ouderschapsplan. De rechtbank zal dan ook een voorlopige voorziening treffen in overeenstemming met het ouderschapsplan en het verzoek van de vrouw toewijzen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-09-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:7303

Zaaknummer: C/10/580419 / FA RK 19-7176

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing; wijziging verblijfplaats; uitleg van artikel 1:265i BW. Artikel 1:265i BW moet naar het oordeel van het hof zo worden uitgelegd dat de kinderrechter, indien hij het verzoek van de GI tot wijziging van het verblijf van de minderjarige (art. 1:265i lid 1 BW) afwijst, tevens de mogelijkheid heeft om te bepalen dat de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing van kracht blijven voor de duur van ten hoogste een jaar vanaf de dag van de uitspraak (art. 1:265i lid 3 BW).

De minderjarige is sinds januari 2016 onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst. Hij verblijft sinds die tijd bij de pleegmoeder. Op 13 april 2018 is een spoedmachtiging uithuisplaatsing verleend in een voorziening voor pleegzorg. In mei 2018 zijn de moeder en de pleegmoeder een ouderschapsplan overeengekomen.

Bij de bestreden beschikking is het verzoek van JBRA op grond van artikel 1:265i BW de verblijfplaats van de minderjarige te wijzigen aldus dat hij zijn verblijfplaats bij de moeder zal hebben indien de Bascule hiertoe een positief advies geeft, afgewezen. De pleegmoeder is in haar verzoek de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige te verlengen voor de duur van de ondertoezichtstelling niet-ontvankelijk verklaard.

De kinderrechter heeft, kort samengevat, onder andere het volgende overwogen. JBRA heeft niet verzocht om verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing. Hierdoor ontbreekt bij JBRA het belang bij het verzoek tot toestemming voor wijziging van de verblijfplaats van de minderjarige. De pleegmoeder heeft verzocht de machtiging tot uithuisplaatsing te verlengen. De wetgever heeft in artikel 1:265c BW de gecertificeerde instelling (GI), de Raad voor de Kinderbescherming en het Openbaar Ministerie aangewezen als mogelijke verzoekers tot verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing. De pleegmoeder zal daarom in haar verzoek niet-ontvankelijk worden verklaard. Evenmin bestaat de mogelijkheid ambtshalve een verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing op te leggen, nu de wet de rechter daartoe niet heeft aangewezen.

Blijkens zijn overweging ten overvloede heeft de kinderrechter geoordeeld dat het verzoek van JBRA in het belang van de minderjarige diende te worden afgewezen en dat de minderjarige bij de pleegmoeder diende te blijven. Hij heeft echter geen mogelijkheid gezien om daartoe te beslissen nu de machtiging tot uithuisplaatsing op de dag van de te geven uitspraak afliep, en is tot de conclusie gekomen dat hij door JBRA voor een voldongen feit was geplaatst.

De GI is in hoger beroep gegaan. Zowel de pleegmoeder als JBRA en de moeder stellen zich op het standpunt dat vanwege de uitspraak van de kinderrechter een onduidelijke situatie is ontstaan. De kinderrechter heeft overwogen dat, ongeacht zijn beslissing op het verzoek, de formele verblijfplaats van de minderjarige bij de moeder is, aangezien de machtiging tot uithuisplaatsing op de dag van het geven van de bestreden uitspraak eindigt. De GI en de moeder zijn op basis van die uitspraak ervan uitgegaan dat de minderjarige naar de moeder diende terug te keren. De pleegmoeder heeft de GI er echter op gewezen dat toestemming tot wijziging van de verblijfplaats van de minderjarige ontbrak en ging ervan uit dat de minderjarige bij haar diende te blijven.

Volgens JBRA had de kinderrechter, nu hij van oordeel was dat het verzoek van JBRA tot wijziging van de verblijfplaats diende te worden afgewezen, op grond van artikel 1:265i lid 3 BW kunnen bepalen dat de machtiging tot uithuisplaatsing gedurende ten hoogste een jaar van kracht bleef.

De pleegmoeder stelt zich op het standpunt dat aan haar de bevoegdheid toekomt tot het indienen van een verzoek tot verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing, dat de kinderrechter op basis van dat verzoek tot een verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing had kunnen komen en dat hij derhalve inhoudelijk op het verzoek van JBRA had kunnen beslissen.

Het hof overweegt als volgt. Indien de GI een verandering wil brengen in het verblijf van een pleegkind bij pleegouders die dat kind al minstens een jaar hebben opgevoed en verzorgd, dient zij daarvoor dus toestemming aan de kinderrechter te verzoeken, wat zij in deze zaak heeft gedaan. Blijkens de parlementaire geschiedenis van artikel 1:265i BW (nader gewijzigd amendement van het lid Kooiman, *Kamerstukken* 2010/11, 32015, 28) heeft de wetgever deze verplichting aan de GI opgelegd om te voorkomen dat de pleegouders, ter bescherming van hun *family life* met hun pleegkind, zich actief op een blokkaderecht zouden moeten beroepen. De regeling beoogt te verzekeren dat een inbreuk op het tussen de pleegouders en het pleegkind ontstane *family life* steeds door de kinderrechter zal worden getoetst. Dat geldt ook indien de GI het kind terug wenst te plaatsen bij de ouder en om die reden geen verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing wil verzoeken of de uithuisplaatsing op de voet van artikel 1:265d lid 1 BW wil beëindigen. Anders dan kennelijk de kinderrechter is het hof van

oordeel dat tegen deze achtergrond het derde lid van artikel 1:265i BW aldus dient te worden uitgelegd dat de kinderrechter, indien hij het verzoek van de GI tot wijziging van het verblijf afwijst, tevens de mogelijkheid heeft om te bepalen dat de ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing van kracht blijven voor de duur van ten hoogste een jaar, te rekenen vanaf de dag van zijn uitspraak. Indien aan het bedoelde artikellid deze betekenis zou worden onthouden, zou de beoogde versterking van de rechtspositie van de pleegouders in verband met de bescherming van eerdergenoemd *family life* (nagenoeg) zonder betekenis blijven in situaties als in deze zaak, waarin de duur van de machtiging tot uithuisplaatsing (en in een voorkomend geval: de ondertoezichtstelling) op de dag van de te geven beslissing, dan wel kort daarna, eindigt. De door de kinderrechter te nemen beslissing als bedoeld in artikel 1:265i lid 2 BW dient dus niet afhankelijk te zijn van de vraag of een verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling en/of machtiging tot uithuisplaatsing is ingediend.

Het hof overweegt voorts dat de pleegmoeder terecht niet-ontvankelijk is verklaard in het verzoek. Zij maakt geen deel uit van degenen die een verzoek tot machtiging tot uithuisplaatsing kunnen doen.

Het hof beantwoordt niet meer de vraag of het verblijf van de minderjarige bij de moeder dan wel pleegmoeder moet zijn, nu die vraag al is beantwoord in het ouderschapsplan: de hoofdverblijfplaats van de minderjarige is bij de moeder. Hij verblijft afwisselend bij moeder en pleegmoeder.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-09-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:3213

Zaaknummer: 200.237.557/01

RECHTSPRAAK

Hoe verhoudt de ‘potovereenkomst’ die partijen na het sluiten van huwelijkse voorwaarden (met periodiek verrekenbeding) hebben gesloten zich tot de uitleg van die huwelijkse voorwaarden? Heeft de man een vergoedingsrecht als gevolg van zijn investeringen in de echtelijke woning die aan de moeder van de vrouw toebehoorde en met betrekking waartoe de vrouw een recht van erfpacht had?

De zaak betreft een langshepende en bewerkelijke afhandeling van een echtscheiding van op huwelijkse voorwaarden (inclusief periodiek verrekenbeding) gehuwde (ex-)echtgenoten. Bijzonder is dat de echtgenoten na het sluiten van huwelijkse voorwaarden ook nog een (onderhandse) potovereenkomst hebben gesloten.

In het incidentele cassatieberoep klaagt de man over de afwijzing van zijn vordering uit onverschuldigde betaling op grond van de potovereenkomst en het oordeel dat die potovereenkomst niet nietig is. Volgens de Hoge Raad treft de klacht doel. De man heeft bij memorie van antwoord voor het hof aangevoerd dat tussen partijen niet meer in discussie is dat de potovereenkomst bij gebreke van de notariële vorm nietig is, dat aan de potovereenkomst slechts eenmaal uitvoering is gegeven, dat de potovereenkomst sterk afwijkt van de huwelijkse voorwaarden wat betreft het overeengekomen inkomensbegrip, de te verrekenen inkomsten en de te hanteren rekenmethodiek, dat in de potovereenkomst cruciale bepalingen als (onder meer) artikel 12 aanhef en onder b van de huwelijkse voorwaarden ontbreken en dat de potovereenkomst zo haaks staat op de huwelijkse voorwaarden dat het moeilijk is enig verband tussen beide te ontdekken. In het licht van deze stellingen van de man zijn de oordelen van het hof dat uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat de potovereenkomst door de accountant van partijen is opgesteld om uitvoering te geven aan de bij huwelijkse voorwaarden vastgestelde verrekeningsverplichting, dat de potovereenkomst niet nietig is en dat het partijen vrijstaat een dergelijke (uitvoerings)overeenkomst te sluiten, zonder nadere motivering niet begrijpelijk. Voorts zijn deze oordelen zonder nadere motivering niet te verenigen met de uitleg die het hof heeft gegeven aan artikel 12 aanhef en onder b van de huwelijkse voorwaarden.

Voorts klaagt de man over de afwijzing van zijn vordering tot vergoeding van door hem gestelde en betaalde verbouwingskosten, die betrekking hebben op de echtelijke woning die aan de moeder van de vrouw toebehoorde en met betrekking waartoe de vrouw een recht van erfpacht had. Volgens het hof zijn eventuele verbouwingskosten niet ten bate van (het vermogen van) de vrouw gekomen. De man klaagt in cassatie over de overwegingen van het hof dat die gestelde investeringen ten bate van het vermogen van de moeder van de vrouw zijn geschied en niet ten bate van het vermogen van de vrouw, en dat het beroep van de man op artikel 5:99 BW niet opgaat omdat die bepaling de rechtsverhouding betreft tussen de erfverpachter (de moeder van de vrouw) en de erfpachter (de vrouw). Het hof heeft daarbij volgens de man miskend dat de man heeft betoogd dat het voorwaardelijke vorderingsrecht van de vrouw uit hoofde van artikel 5:99 BW in het vermogen van de vrouw valt, waardoor dat vermogen is toegenomen. Tevens heeft het hof miskend dat de man heeft aangevoerd dat het erfpachtrecht zelf ook een waarde heeft, die mede wordt bepaald door de waarde van de opstallen en die kan worden verzilverd bij overdracht ervan, aldus de man.

Deze klachten zijn naar het oordeel van de Hoge Raad ook gegrond. Het hof heeft de hiervoor weergegeven stellingen van de man niet kenbaar in zijn overwegingen betrokken. Het oordeel van het hof dat de door de man gepleegde investeringen niet ten bate van de vrouw zijn gekomen als bedoeld in artikel 3 van de huwelijksvoorwaarden, kan daarom niet in stand blijven.

De Hoge Raad heeft (in het incidentele beroep) het arrest van 19 december 2017 vernietigd en het geding naar een ander hof verwezen ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-08-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1292

Zaaknummer: 18/01099

RECHTSPRAAK

Partijen gingen gescheiden wonen. Zij hebben een financieel convenant gesloten. Is dat aan te merken als een echtscheidingsconvenant? Beantwoording van de vragen met behulp van Haviltex-maatstaf. Afspraak om gedurende een bepaalde periode niet te scheiden in strijd met de openbare orde. Ook overige afspraken niet langer geldig, man wordt gemachtigd om beide woningen te gelde te maken (art. 3:174 lid 1 BW).

Partijen zijn in 1996 in gemeenschap van goederen gehuwd. In 2015 hebben zij besloten gescheiden te gaan wonen. Zij hebben toen een financieel convenant gesloten met het oog op de aankoop van een tweede woning. In dat convenant is onder andere bepaald dat partijen met het oog op de financiering van twee woningen getrouwd wensen te blijven totdat de man de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt.

De man heeft in augustus 2017 een verzoek tot echtscheiding ingediend. De rechtbank heeft de echtscheiding uitgesproken en bepaald dat de man nog voor de duur van maximaal negen maanden de hypotheeklasten van de woning waarin de vrouw is blijven wonen zal blijven voldoen. Aanvullend is beschikt dat de man gemachtigd is alles te doen wat nodig is tot verkoop van de beide woningen.

De vrouw is in hoger beroep gegaan van de echtscheiding en de getroffen nevenvoorzieningen.

Echtscheiding

De vrouw stelt ten eerste dat de afspraken die in de financiële overeenkomst zijn getroffen in de weg staan aan een echtscheiding. Partijen hebben het recht prijsgegeven gedurende een bepaalde periode echtscheiding te verzoeken.

Het hof oordeelt als volgt. Nu partijen twisten over de bedoeling en de reikwijdte van de overeenkomst van 3 februari 2015 dient het hof deze uit te leggen aan de hand van de zogenoemde Haviltex-maatstaf. Naar het oordeel van het hof kan uit de tekst van de

overeenkomst en uit de verklaringen van partijen daarover niet worden afgeleid dat partijen hebben bedoeld om met elkaar overeen te komen dat zij geen echtscheiding mogen verzoeken tot de dag dat de man de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Het hof neemt hierbij in aanmerking dat in de overeenkomst slechts is opgenomen dat partijen met het oog op de financiering van twee woningen gehuwd wensten te blijven totdat de man de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt en dat zij voornemens waren het huwelijk te ontbinden bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd door de man. Uit de formulering van die bepalingen, waarbij de termen ‘wensen’ en ‘voornemens zijn’ worden gehanteerd, volgt niet dat partijen zich jegens elkaar hebben verplicht om voor een bepaalde periode geen echtscheiding te verzoeken. Voor zover zij dat wel zouden hebben gedaan, zou een dergelijke overeenkomst, waarbij de wettelijke grond voor ontbinding van een huwelijk wordt beperkt, naar het oordeel van het hof strijd opleveren met de openbare orde en de goede zeden en uit dien hoofde nietig zijn (art. 3:40 BW). Met de rechtbank is het hof van oordeel dat het verzoek van de man tot echtscheiding moet worden toegewezen, nu tussen partijen niet in geschil is dat hun huwelijk duurzaam is ontworpen.

Werking financiële overeenkomst

De vrouw komt in hoger beroep op tegen het oordeel van de rechtbank dat de tussen partijen gesloten overeenkomst geen rechtskracht meer heeft. De rechtbank heeft daarbij volgens de vrouw ten onrechte nagelaten de overeenkomst uit te leggen. Naar de mening van de vrouw geldt de tussen partijen gesloten overeenkomst onverkort, ook indien het huwelijk van partijen door echtscheiding wordt ontbonden.

Ook dit geschilpunt dient aan de hand van de Haviltex-maatstaf te worden beoordeeld. Uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat bij de totstandkoming van de overeenkomst uitgangspunt van partijen is geweest de wens om uit elkaar te gaan en gescheiden te wonen, waarbij zij een mogelijkheid wilden creëren om twee koopwoningen aan te houden. Beide partijen waren op dat moment niet in staat om een woning voor zichzelf te financieren. In de constructie waarbij de echtelijke woning – voor de vorm – te koop zou worden gezet, en partijen – zogenaamd vooruitlopend op deze verkoop – een andere woning zouden aankopen, zouden er geen financieringsproblemen optreden. Daarnaast was het de bedoeling om tot aan de pensioengerechtigde leeftijd van de man vanuit de inkomsten uit de vof grote aflossingen te doen op de hypotheekschulden, zodat deze aanzienlijk zouden worden teruggebracht. Op de pensioenleeftijd van de man zou de huwelijksgemeenschap worden ontbonden.

De afspraken die partijen in de overeenkomst hebben gemaakt zijn – met uitzondering van artikel 7 van de overeenkomst, waarin staat vermeld dat partijen bij het bereiken van de

pensioengerechtigde leeftijd van de man de huwelijksgemeenschap zullen ontbinden – gericht op deze aankoop van de tweede woning en de situatie dat partijen (gehuwd) gescheiden van elkaar zouden gaan leven. Partijen hebben beoogd voor die situatie afspraken te maken, onder andere over de woonkosten, aflossingen op de hypotheekschulden, de kosten van levensonderhoud en de kosten van de kinderen. De overeenkomst kan gelet hierop niet worden gezien als een echtscheidingsconvenant. Een dergelijk stuk wordt immers gesloten met het oog op een voorgenomen echtscheiding, en beoogt alle gevolgen van die voorgenomen scheiding te regelen. Deze gevolgen zijn in de overeenkomst, behoudens het voornemen om de huwelijksgemeenschap te ontbinden bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd van de man, juist niet geregeld. Nu de situatie waarvoor de overeenkomst is opgesteld – gehuwd blijven om twee afzonderlijke koopwoningen te kunnen bewonen – is beëindigd, is de overeenkomst dus uitgewerkt.

De vrouw heeft subsidiair nog aangevoerd dat het in strijd zou zijn met de eisen van redelijkheid en billijkheid, die de verhouding tussen partijen beheersen, als de man niet gehouden zou zijn aan de verplichtingen uit de overeenkomst, dan wel dat de man onrechtmatig jegens haar handelt indien hij de verplichtingen uit de overeenkomst niet nakomt. Ook dit betoog wijst het hof af. Voorts bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank waarin de man wordt gemachtigd om beide woningen te gelde te maken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-08-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:7063

Zaaknummer: 200.257.020/01 en 200.257.020/02 en 200.259.549/01

RECHTSPRAAK

Weigering vervangende toestemming ten behoeve van het indienen van een verzoek tot geslachtsnaamswijziging door de moeder, waarbij de achternaam van de kinderen wordt gewijzigd van die van de vader in die van de moeder. Vervangende toestemming is niet in het belang van de kinderen, ook al hebben de kinderen al enige jaren geen contact meer met de vader. Ouders moeten inzetten op contactherstel.

Na negen jaar is in 2012 het geregistreerd partnerschap van de moeder en de vader ontbonden. Zij hebben samen drie kinderen, geboren in 2003, 2004 en 2007.

De moeder heeft de rechtbank om vervangende toestemming tot het doen van een verzoek tot geslachtsnaamswijziging gevraagd. De rechtbank heeft het verzoek afgewezen. De moeder is in hoger beroep gegaan. Zij voert aan dat de kinderen bij haar wonen en al jaren geen contact hebben met de vader. Zij willen dit ook niet. De vader heeft in het verleden aangegeven op dat moment niet voor de kinderen te kunnen zorgen en heeft zich bij de huidige situatie neergelegd. Het is de wens van de kinderen hun achternaam te wijzigen. Een familieband met de familie van de vader is er helemaal niet. De kinderen hebben rust en hun draai gevonden in het gezin van de moeder en haar nieuwe levenspartner.

De vader verweert zich. In juli 2016 heeft hij een burn-out gekregen die al met al ongeveer anderhalf jaar heeft geduurd. Er waren toen veel spanningen bij hem thuis. In 2017 heeft de rechtbank beslist dat er een jaar geen contact zou zijn met de vader. Toen dat jaar voorbij was, wilde de vader graag weer contact. Dat wil hij nog steeds. Hij blijft net zoveel van zijn kinderen houden als hun geslachtsnaam wijzigt, maar hij komt wel op 5-0 achterstand te staan daardoor. Hij vreest dat de binding met zijn kinderen dan helemaal verdwijnt.

Het hof overweegt dat van een rechtstreekse toetsing door de burgerlijke rechter van het verzoek van de moeder aan artikel 3 Besluit geslachtsnaamswijziging geen sprake kan zijn aangezien dit besluit zich richt tot de Koning en toetsing is voorbehouden aan de Koning.

Nu de wettelijke vertegenwoordigers van genoemde minderjarigen van mening verschillen over een eventuele wijziging van de geslachtsnaam van hun kinderen is er sprake van een

geschil omtrent de gezamenlijke gezagsuitoefening, dat beoordeeld dient te worden op grond van artikel 1:253a BW. Daarbij neemt de rechter de beslissing die hem in het belang van de kinderen wenselijk voorkomt.

Gebleken is dat de ouders bij de geboorte van de kinderen gezamenlijk gekozen hebben voor de geslachtsnaam van de vader en dat de kinderen deze geslachtsnaam tot op heden altijd gevoerd hebben. De kinderen zijn opgegroeid met de naam van de vader en deze naam maakt derhalve deel uit van hun identiteit. Er dienen derhalve zwaarwegende omstandigheden te zijn om te komen tot het oordeel dat een geslachtsnaamswijziging in het belang van de kinderen is. Hetgeen de moeder hiertoe aanvoert, namelijk dat het de bestendige wens van de kinderen is om de geslachtsnaam van de moeder te hebben en dat er geen contact meer is tussen de vader en de kinderen, acht het hof onvoldoende zwaarwegend voor het oordeel dat de belangen van de kinderen zijn gediend met toewijzing van haar verzoek. De enkele reden dat de kinderen geen contact met hun vader hebben, is geen zwaarwegende omstandigheid. De kinderen hebben een normaal gezinsleven met beide ouders gehad en het contact verliep de eerste jaren na de scheiding ook normaal. De spanningen ontstonden vanwege de nieuwe partner van de vader. Een wijziging van geslachtsnaam is een ingrijpende beslissing met een emotionele lading. Door geslachtsnaamswijziging verliezen de kinderen een deel van hun identiteit, zonder dat voldoende duidelijk is geworden dat zij alle drie de gevolgen daarvan volledig kunnen overzien. Nu de kinderen zich in de afgelopen jaren onvoldoende zelfstandig een beeld hebben kunnen vormen van hun vader, heeft dat ongetwijfeld gevolgen voor hun identiteitsontwikkeling. Gelet hierop is het hof er niet van overtuigd dat alle drie de kinderen de consequenties van een geslachtsnaamswijziging in voldoende mate kunnen overzien.

Het hof is van oordeel dat een geslachtsnaamswijziging niet de oplossing voor de problemen biedt die zij op dit moment hebben in hun relatie tot hun vader. Het verlenen van vervangende toestemming die (mogelijk) geslachtsnaamswijziging tot gevolg heeft, zal de verbinding verbreken die door de gelijke achternaamsvoering van de drie kinderen met hun vader nog bestaat, terwijl er thans nog volop mogelijkheden liggen voor de kinderen om, met de constructieve ondersteuning van beide ouders, hun vaderbeeld bij te stellen. Het hof wijst het verzoek om vervangende toestemming dan ook af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-08-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:3209

Zaaknummer: 200.245.955_01

RECHTSPRAAK

Verlenging ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Ouders en opstandige en sterk zelfbepalende minderjarige accepteren de door de GI voorgestelde plaatsing in een bepaalde instelling niet. Vader krijgt gelegenheid om met behulp van een pgb een andere plaatsing te regelen. Daartoe beëindigt de kinderrechter de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. De kinderrechter geeft evenwel in overweging dat de GI in hoger beroep kan gaan van deze uitspraak, opdat alsnog de door de GI gewenste uithuisplaatsing kan worden gerealiseerd.

De GI heeft verzocht de ondertoezichtstelling van de minderjarige te verlengen voor de duur van een jaar. Daarvan is reeds een periode toegewezen, zodat resteert te beslissen over de periode tot 4 augustus 2020. Tevens wordt door de GI een machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige bij De Beele verzocht voor de duur van de ondertoezichtstelling. De kinderrechter overweegt dat er al langere tijd grote zorgen zijn om de minderjarige – zorgen die zij zelf niet deelt – waar tot op heden geen passende aanpak voor is gevonden. Duidelijk is wel dat alle betrokkenen van mening zijn dat de minderjarige niet meer bij haar vader kan wonen, of elders in het netwerk. Centrale vraag is waar de minderjarige dan wel op haar plaats zou kunnen zijn. De GI heeft de groep Parel van De Beele voorgesteld. De vader en de minderjarige – en daarmee ook de moeder – willen dat de minderjarige naar Firmitas gaat, een instelling in de regio Rotterdam bedoeld voor mensen met een (licht) verstandelijke beperking. De vader heeft kenbaar gemaakt dat hij zelf prima in staat is via een persoonsgebonden budget de financiering voor een plaatsing bij Firmitas te regelen.

De kinderrechter is van oordeel dat er zonder meer sprake is van een situatie bedoeld in artikel 1:255 lid 1 BW die een (verlenging van een) ondertoezichtstelling rechtvaardigt. Anders dan de ouders en de minderjarige is de kinderrechter met de GI van oordeel dat De Beele een voor de minderjarige passende verblijfslocatie biedt, waar zij niet alleen kan wonen en naar school kan gaan, maar waar zij ook onderzocht en behandeld kan worden. De minderjarige zal moeten leren inzien dat haar opstandige en zelfbepalende gedrag keer op keer leidt tot mislukkingen. Mislukkingen die zij nu nog vooral wijt aan anderen. Vervolgens zal zij moeten

leren dat gedrag om te zetten in ander, sociaal aanvaardbaar gedrag. Om dat allemaal te bereiken zal heel veel specialistische hulp nodig zijn. Hulp die Firmitas slechts zeer ten dele zal kunnen organiseren.

De minderjarige en haar ouders zijn echter niet bereid hulp van De Beele te aanvaarden. Zij zijn daar heel duidelijk in. Het nu afgeven van een machtiging tot plaatsing bij De Beele, zal dus niet leiden tot een mogelijk succesvolle behandeling, maar alleen maar tot meer strijd die weer veel tijd zal kosten. Tijd die de minderjarige niet heeft, omdat ze over een jaar meerderjarig wordt. Gelet op deze omstandigheid zal de vader de kans worden geboden die hij zelf ziet voor de minderjarige. Misschien ziet de kinderrechter het immers allemaal verkeerd en kan de minderjarige bij Firmitas terecht, is de financiering van die plaatsing te regelen en zal de minderjarige daar leren wat nodig is voor haar toekomst. In overeenstemming met het primaire verzoek van vader is daarom de ondertoezichtstelling met machtiging tot uithuisplaatsing beëindigd, zodat de vader onmiddellijk aan de slag kan gaan.

De kinderrechter heeft de GI in overweging gegeven hoger beroep in te stellen van deze uitspraak, nu de GI immers terecht heeft gesteld dat er alle redenen zijn de ondertoezichtstelling te verlengen en een machtiging tot plaatsing bij De Beele af te geven. Bijkomend voordeel van een hogerberoepsprocedure zou zijn dat als de plaatsing bij Firmitas toch niet mogelijk blijkt te zijn, of als die plaatsing niet tot een succes zou leiden, het gerechtshof de verzoeken van de GI alsnog zou kunnen toewijzen. Misschien dat die omstandigheden er dan ook toe hebben geleid dat de minderjarige en haar vader – en de moeder – hun standpunten nog eens tegen het licht hebben gehouden en zich nog eens hebben georiënteerd op een plaatsing bij De Beele.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-08-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:6977

Zaaknummer: C/10/577040 / JE RK 19-2035

RECHTSPRAAK

Geschil over verdeling zorg en over opvoeding kinderen (art. 1:253a BW). Moeder verzoekt onder andere om de vader, die Jehova's getuige is, te verbieden de kinderen voor hun 18e jaar te laten dopen op straffe van een dwangsom. Rechtbank wijst het verzoek af.

De ouders hebben gezamenlijk het gezag over hun beide kinderen die 11 en 8 jaar oud zijn.

Zij hebben een verschil van mening over de zorgregeling en over het voetballen van de kinderen. De kinderrechter beslist daarover. De moeder verzoekt eveneens de vader te verbieden de kinderen te laten dopen voordat zij 18 jaar oud zijn geworden op straffe van een dwangsom.

De kinderrechter wijst het verzoek van de moeder af om de volgende redenen. De kinderrechter vindt de zorgen van de moeder begrijpelijk. De moeder is op haar 17e jaar gedoopt. Zij heeft meegemaakt dat haar zus de Jehova's getuigen verliet en dat zij toen geen contact meer hadden (mochten hebben) met haar. Tijdens het huwelijk waren ouders allebei Jehova's getuigen. Rond de echtscheiding heeft de moeder dit geloof achter zich gelaten. Als beide kinderen zouden worden gedoopt en zij zouden toetreden tot de Jehova's getuigen, zouden zij nog maar beperkt contact met de moeder kunnen hebben. De kinderrechter vindt het niet in het belang van beide kinderen, die grotendeels bij de moeder opgroeien, als zij nog maar beperkt contact met de moeder kunnen hebben. De vader erkent dit. Hij geeft ook aan dat hij er geen voorstander van is, als zij gedoopt zouden worden voordat zij meerderjarig zouden zijn. De vader heeft toegelicht dat bij de Jehova's getuigen een kind zelf besluit dat het wil worden gedoopt en dat dan door de ouderlingen wordt beoordeeld of het kind daar al klaar voor is. Dat is een heel proces waar tijd overheen zal gaan. Hij kan daarover als vader een advies geven. Het is echter niet zo dat voor een doop zijn toestemming nodig is, zolang de kinderen minderjarig zijn. Als de kinderen of één van hen zou willen worden gedoopt, is dat uiteindelijk iets tussen dat kind en de Schepper, waarbij de ouderlingen moeten bepalen in hoeverre dat kind de gevolgen daarvan voldoende kan overzien.

Op dit moment is een doop echter niet aan de orde. Op dit moment zijn de kinderen nog jong en leeft er geen wens bij hen om gedoopt te worden. De kinderrechter begrijpt ook dat zij op

dit moment te jong zouden worden gevonden voor een doop. Het is de vraag of één van hen die wens om gedoopt te worden in de toekomst wel zal krijgen. Verder is het de vraag of een verbod gericht aan de vader de doop van de kinderen echt kan voorkomen. Als de kinderen of één van hen gedoopt zou willen worden, is het van belang dat zij door de kinderrechter worden gehoord voordat een doop zou worden verboden. Dat kan nu niet. Op het moment dat een eventuele doop actueel zou worden, zou de moeder haar verzoek zo nodig opnieuw kunnen voorleggen aan de kinderrechter. De vader heeft ook aangegeven dat er een heel proces voorafgaat aan een doop. De kinderrechter gaat er daarbij van uit dat de vader de moeder op de hoogte stelt als dat aan de orde zou zijn.

De kinderrechter wijst het verzoek van de moeder af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-08-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:3801

Zaaknummer: C/16/483344 / FO RK 19-997

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling; beperking van het contact geldt als schriftelijke aanwijzing. Deze wordt vervallen verklaard. GI mag die niet geven, omdat er geen uithuisplaatsing is (HR 14 december 2018, ECL:NL:GHAMS:2018:2321). Intussen heeft de GI ook verzocht om vaststelling van een beperkte zorgregeling.

De ouders hebben een affectieve relatie gehad en zijn gehuwd toen hun dochter werd geboren. Zij zijn in 2016 gescheiden. Zij oefenen gezamenlijk het gezag uit over hun dochter. Er is bij de echtscheidingsbeschikking een contactregeling voor de vader vastgesteld. Deze is nadien gewijzigd en op de woensdagen beperkt tot (uiteindelijk) iedere woensdagmiddag (uit school) tot 17.00 uur. Verder eens in de twee weken op zaterdag. Eind 2017 is een ondertoezichtstelling uitgesproken. In het kader van de ondertoezichtstelling heeft de vader een aanwijzing gekregen, waarbij het contact met onmiddellijke ingang is gestopt totdat de kinderrechter een andere contactregeling zou hebben vastgesteld.

De GI heeft de kinderrechter verzocht een contactregeling van eens per twee weken een uur bij de GI onder begeleiding van de GI. Dit verzoek is toegewezen. De vader heeft verzocht de schriftelijke aanwijzing vervallen te verklaren. De kinderrechter heeft geoordeeld dat de vader geen belang meer heeft bij een vervallenverklaring, omdat er intussen een beperkte contactregeling is vastgesteld.

Van beide beschikkingen (die met betrekking tot de contactregeling en die met betrekking tot het ontbreken van belang bij de vervallenverklaring van de aanwijzing) is de vader in hoger beroep gegaan.

Vervallenverklaring aanwijzing

Het hof is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de vader geen belang heeft bij de beoordeling van zijn verzoek. Gelet op het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van zijn gezinsleven heeft de vader er een rechtens relevant belang bij om de rechtmatigheid van de schriftelijke aanwijzing, die leidt tot een aanmerkelijke vermindering van de zorgregeling die bestaat tussen de vader en de

minderjarige, te laten toetsen, zelfs in de omstandigheid dat een verzoek van de GI aan de kinderrechter tot wijziging van de zorgregeling is toegewezen. Het hof zal het verzoek dan ook inhoudelijk behandelen.

De Hoge Raad heeft bij prejudiciële beslissing van 14 december 2018 (ECLI:NL:HR:2018:2321) geoordeeld dat geen grond (meer) bestaat voor een verruiming van het toepassingsbereik van artikel 1:265f BW tot andere gevallen dan uithuisplaatsing. In het onderhavige geval staat vast dat de minderjarige bij de moeder woonachtig is en niet uit huis is geplaatst, zodat de GI in dit geval geen bevoegdheid had middels een schriftelijke aanwijzing het contact tussen de vader en zijn dochter te beperken maar zich hiertoe tot de kinderrechter had moeten wenden.

Gelet op het voorgaande zal het hof de bestreden beschikking op dit punt vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het verzoek van de vader tot het vervallen verklaren van de schriftelijke aanwijzing van 7 augustus 2018 toewijzen.

Contactregeling

Met de GI is het hof van oordeel dat het voor de minderjarige schadelijk is om voortdurend blootgesteld te worden aan de spanningen die de vader laat ontstaan in het contact met moeder, met andere familieleden die de moeder ondersteunen bij de overdracht van de minderjarige, en in school- en sportsituaties. Het is noodzakelijk dat er meer zicht wordt verkregen op de psychische gesteldheid van de vader alsmede dat er hulpverlening voor beide ouders komt, zowel individueel als gezamenlijk. Daartoe zal de GI in samenspraak met de ouders dienen te bespreken welke individuele hulpverlening maar ook hulpverlening voor de ouders samen noodzakelijk is. Het hof benadrukt dat het daarbij van belang is dat zowel de moeder als de vader meewerken aan de door de GI voorgestelde hulpverlening en onderzoeken, waaronder een psychodiagnostisch onderzoek naar de psychische toestand van de vader. Gelet op het voorgaande acht de rechtbank de door de GI verzochte beperkte, begeleide omgangsregeling zoals bepaald door de kinderrechter in de bestreden beschikking in het belang van de minderjarige. Het hof zal de bestreden beschikking op dit punt derhalve bekrachtigen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-07-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:2868

Zaaknummer: 200.249.575/01 en 200.249.560/01

RECHTSPRAAK

Erfrecht. Verzoek benoeming vereffenaar door een schuldeiser van een van de erfgenamen afwezen vanwege het ontbreken van belang bij de benoeming. De kerntaak van een vereffenaar is het voldoen van de schulden van de nalatenschap. Partijen hebben bevestigd dat er geen schulden van de nalatenschap (meer) zijn. Een vereffenaar zou dus geen taak hebben in de nalatenschap van erflater.

Verzoekster is schuldeiser van een van de erfgenamen in de nalatenschap van A. Zij verzoekt op grond van artikel 4:204 lid 1 sub c BW een vereffenaar te benoemen. Het gaat om een schuld van € 75.000 en naar de mening van de schuldeiser worden haar belangen als schuldeiser door gedragingen van de erfgenamen, waaronder die van haar schuldenaar, geschaad. De erfgenamen voeren verweer en verzoeken primair verzoekster niet-ontvankelijk te verklaren in haar verzoek.

De rechtbank overweegt als volgt. Ingevolge artikel 4:204 lid 1 sub c BW kan de rechtbank, indien een nalatenschap niet onder voorrecht van boedelbeschrijving is aanvaard, een vereffenaar benoemen op verzoek van een of meer andere schuldeisers van een erfgenaam, wanneer hun belangen door een gedraging van de erfgenamen of van de executeur ernstig worden geschaad.

De rechtbank overweegt dat verzoekster schuldeiser is van een van de erfgenamen en stelt dat haar belangen door de erven worden geschaad. Daarmee is zij in beginsel ontvankelijk in haar verzoek tot benoeming van een vereffenaar.

De rechtbank is echter van oordeel dat verzoekster geen belang heeft bij haar verzoek tot benoeming van een vereffenaar. De kerntaak van een vereffenaar is het voldoen van de schulden van de nalatenschap. Met het oog op die taak dient hij een overzicht te verkrijgen van de aanwezige bezittingen en schulden van de nalatenschap. Wanneer betaling van de schulden heeft plaatsgevonden, is de taak van de vereffenaar voltooid en geeft hij het overschot aan de erfgenamen af (vergelijk art. 4:226 BW). Partijen hebben ter zitting bevestigd dat er geen schulden van de nalatenschap (meer) zijn. Een vereffenaar zou dus geen taak

hebben in de nalatenschap van erflater. De rechtbank zal het verzoek tot benoeming van een vereffenaar daarom afwijzen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:3252

Zaaknummer: C/16/477177 / HA RK 19/72

Rechters: M.J. Smit

Wetsartikelen: 4:204 BW, 4:226 BW en 4:228 BW

RECHTSPRAAK

Vervanging GI (art. 1:259 BW). GI heeft laakbaar gehandeld door de minderjarige naar een ander pleeggezin over te brengen zonder toestemming aan de kinderrechter te vragen en door het vonnis van de voorzieningenrechter om de minderjarige terug te plaatsen in het pleeggezin naast zich neer te leggen. Verzoek moeder tot vervanging GI wordt toegewezen. GI verschijnt niet ter zitting waarin om haar vervanging is verzocht. GI wordt veroordeeld in de proceskosten van de moeder.

De moeder verzoekt om vervanging van de gecertificeerde instelling (GI). Volgens de moeder is er een onwerkbaar situatie ontstaan met de GI. Zij stelt daartoe het volgende. De wijze waarop de GI de ondertoezichtstelling en de uithuisplaatsing uitvoert, is niet in het belang van de minderjarige en voldoet niet aan de eisen die aan een gecertificeerde instelling mogen worden gesteld. De moeder en de pleegouders hebben het vertrouwen in de GI verloren, aangezien de GI de wet niet naleeft en handelt zoals het haar goeddunkt. De GI heeft op 2 mei 2019 het pleegzorgcontract met de pleegouders opgezegd en op 3 mei 2019, zonder de daartoe benodigde rechterlijke toestemming, de minderjarige rauwelijks uit haar vertrouwde omgeving weggehaald en in een ander pleeggezin geplaatst. Daarbij heeft de GI eenzijdig besloten de omgang tussen de moeder en haar kind te beperken en elders in plaats van bij moeder thuis te laten plaatsvinden, terwijl zij wist dat de moeder gelet op haar financiële situatie de nieuwe regeling niet zou kunnen nakomen. De GI heeft zich verder niet gehouden aan de uitspraken van de rechtbank van 3 juni 2019 ter zake de verlenging van de uithuisplaatsing bij de pleegouders en van 4 juni 2019 ter zake de terugplaatsing van de minderjarige binnen 24 uur bij pleegouders en de verplichting de omgangsregeling tussen de moeder en de minderjarige na te komen. Verder heeft de GI een aantal keren buitengewoon onzorgvuldig gehandeld door de rechtbank onjuist voor te lichten, de stukken/verzoeken chaotisch en te laat bij de rechtbank in te dienen en tot tweemaal toe data te lekken.

De vader voert gemotiveerd verweer. Hij stelt dat er geen gegronde redenen zijn om de GI te vervangen door een andere instelling. Het belang van de minderjarige is daarmee ook niet

gediend.

De rechtbank overweegt als volgt. De GI heeft jegens de belanghebbenden en de minderjarige laakbaar gehandeld door, alvorens de minderjarige te verplaatsen van de pleegouders naar een neutraal pleeggezin, niet de benodigde toestemming (op grond van art. 1:265i BW) aan de kinderrechter te vragen voor wijziging in het verblijf van de minderjarige en voorts door de beschikking van de kinderrechter van 3 juni 2019 en het vonnis van de voorzieningenrechter van 4 juni 2019 naast zich neer te leggen en de minderjarige pas op 6 juni 2019 (in de avond), nadat het spoedverzoek op grond van artikel 1:265i BW was afgewezen, terug te brengen naar de pleegouders. Daarbij heeft de GI, zoals blijkt uit voormeld vonnis van de voorzieningenrechter van 4 juni 2019, bij haar beslissing tot beperking van de contacten tussen de moeder en haar kind niet zorgvuldig gehandeld. De GI heeft immers niet toegelicht hoe dit handelen zich verhoudt tot de reeds uitgezette lijn, waarbij rust en stabiliteit voor de minderjarige centraal staan, en hoe dit handelen het belang van de minderjarige ten goede zou komen. Sterker nog, de GI heeft in de onderhavige procedure de keuze gemaakt niet ter zitting te verschijnen en bij e-mail van 24 mei 2019 te kennen gegeven haar fouten te betreuren en geen verweer te voeren tegen het verzoek van de moeder.

Mede met inachtneming van het gegeven dat de GI de stellingen van de moeder onweersproken heeft gelaten, is de rechtbank aan de hand van de stukken en het verhandelde ter zitting genoegzaam gebleken dat dit handelen in samenhang gezien met onder meer het gebrek aan continuïteit door de vele wisselingen van gezinsvoogdijwerker in een relatief korte periode, het (tot tweemaal toe) lekken van data door de GI en het opzeggen van de pleegzorgovereenkomst zonder de beslissing van de kinderrechter omtrent (de verlenging van) de uithuisplaatsing af te wachten, het vertrouwen van de moeder en de pleegouders in de GI ernstig heeft geschaad en heeft geleid tot een zeer slechte verhouding met de GI. Dit heeft onlosmakelijk zijn weerslag op de minderjarige, iets wat de GI in haar e-mail van 24 mei 2019 ook onderkent. De rechtbank acht het daarom in het belang van de minderjarige dat een andere gecertificeerde instelling met het toezicht zal worden belast.

De GI wordt in de proceskosten van de moeder veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:8173

Zaaknummer: C/03/265473 / JE RK 19-1485

RECHTSPRAAK

Ambtshalve ondertoezichtstelling van een kind door de kinderrechter. Analoge toepassing van de bevoegdheid van de kinderrechter ex artikel 1:255 lid 5 BW.

De kinderrechter heeft op 20 juni 2019 het verzoek tot het verlenen van een machtiging tot uithuisplaatsing van het (half)broertje en (half)zusje van de minderjarige behandeld. Ter zitting heeft de kinderrechter het voornemen om de minderjarige ambtshalve onder toezicht te stellen, aan de orde gesteld. Gebleken is dat er een ondertoezichtstelling van de minderjarige is geweest van november 2017 tot november 2018. Destijds is de ondertoezichtstelling afgesloten, omdat er voldoende positieve ontwikkelingen waren met betrekking tot de minderjarige. Inmiddels is de situatie van de minderjarige aanzienlijk veranderd. In de afgelopen maanden heeft zij bij een vertrouwenspersoon op school en een vriendin van de moeder uitspraken gedaan over de in haar visie zeer zorgelijke opvoedingssituatie bij de moeder. In mei van dit jaar is de minderjarige daarom bij een vriendin van de moeder geplaatst. Dit heeft plaatsgevonden in overeenstemming met de moeder.

In november 2018 is de ondertoezichtstelling van het (half)broertje en (half)zusje niet afgesloten. Mede naar aanleiding van de diverse zorgmeldingen zijn zij in juli 2019 uit huis geplaatst met een machtiging van de kinderrechter op verzoek van de GI. Op 20 juli 2019 heeft de kinderrechter het aangehouden gedeelte van de machtiging tot uithuisplaatsing ter zitting behandeld. De kinderrechter heeft ter zitting aangegeven dat de minderjarige en haar moeder geen contact meer hebben, de relatie complex is en dat mede de informatie van de minderjarige tot de uithuisplaatsing van het (half)broertje en (half)zusje heeft geleid.

De kinderrechter heeft aangegeven dat zij overwoog haar bevoegdheid van artikel 1:255 lid 5 BW analoog toe te passen in een situatie als de onderhavige dat er geen verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) tot ondertoezichtstelling wordt gedaan, maar dat een verzoek lopende een ondertoezichtstelling van broertjes en zusjes wordt gedaan. Op grond van die bepaling kan de kinderrechter ambtshalve broertjes en zusjes onder toezicht stellen als de Raad een dergelijk verzoek niet heeft gedaan.

Ter zitting bleek dat de situatie van de minderjarige besproken zal worden bij een jeugdbeschermingstafel en dat er een verzoek tot een beschermingsonderzoek door de Raad gedaan zal worden. De kinderrechter heeft vervolgens de zitting geschorst om de moeder in de gelegenheid te stellen met haar advocaat te overleggen om te kunnen reageren op de overweging van de kinderrechter om van haar ambtshalve bevoegdheid gebruik te maken. De advocaat heeft vervolgens verklaard dat de moeder instemt met een ondertoezichtstelling.

De kinderrechter is van oordeel dat er sprake is van een bedreiging in de ontwikkeling van de minderjarige, nu zij onvoldoende kind kan zijn en niet voldoende duidelijkheid, structuur en veiligheid ervaart. Nu de minderjarige in haar brief heeft laten weten dat zij momenteel geen contact wil hebben met haar moeder, acht de kinderrechter het onvoldoende haalbaar om de zorgen over de minderjarige in het vrijwillige kader weg te nemen, omdat de moeder de enige gezaghebbende ouder is en zij nu geen uitvoering kan geven aan dit gezag. Tot slot heeft de kinderrechter opgemerkt dat ter zitting is besproken dat de GI een verzoek tot verlening van een machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige moet indienen, omdat zij binnen het kader van de ondertoezichtstelling uit huis is geplaatst.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:3527

Zaaknummer: C/16/484444 / JE RK 19-1416

RECHTSPRAAK

Wijziging kinderalimentatie. In het ouderschapsplan is ter zake de kinderalimentatie bewust afgeweken van de wettelijke maatstaven. Alleen afwijking van het overeengekomene indien de verzoeker stelt en de rechter aannemelijk oordeelt dat na het tot stand komen van de overeenkomst een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden is ingetreden dat de wederpartij is het licht van alle bestaande omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding niet mag verwachten. Man heeft ook in hoger beroep onvoldoende inzicht gegeven in zijn financiële situatie. Geen wijziging van het overeengekomene.

In hoger beroep is aan de orde of de in het ouderschapsplan opgenomen overeenkomst betreffende de door de man aan de vrouw te betalen kinderalimentatie is aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven artikel 1:401 lid 5 BW of dat zich een relevante wijziging van omstandigheden heeft voorgedaan in de zin van artikel 1:401 lid 1 BW.

De man stelt dat de overeenkomst destijds is aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven (art. 1:401 lid 5 BW). Bij het maken van de afspraak dat hij € 275 zou voldoen voor het kind is geen rekening gehouden met het feit dat hij de helft van de verblijfskosten reeds voldoet, aangezien het kind de helft van de tijd bij hem verblijft. Bovendien had hij toen geen inkomen. Partijen waren destijds verwickeld in een felle strijd. Hij heeft het door de vrouw aan hem voorgelegde ouderschapsplan zonder overleg met zijn advocaat en in de hoop de strijd daarmee te verminderen, ondertekend. Partijen zijn destijds onbewust afgeweken van de wettelijke maatstaven. Er is daardoor sprake van een wanverhouding tussen de overeengekomen bijdrage en de bijdrage waartoe de rechter zou hebben beslist.

De vrouw stelt dat partijen destijds omtrent de kinderalimentatie bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven.

Het hof overweegt dat uit de overgelegde correspondentie tussen de man en de vrouw blijkt dat de man ten tijde van het door hem met de vrouw gevoerde overleg over de kinderalimentatie, anders dan hij thans stelt, zich terdege bewust was van het verschil tussen verblijfskosten en verblijfsoverstijgende kosten van het kind en dat hij daarbij bovendien de desbetreffende Nibud-richtlijnen heeft geraadpleegd. Ook kan uit deze correspondentie worden opgemaakt dat de man op dat moment geen inkomen uit arbeid of op grond van een uitkering ontving. Het moet er dan ook voor worden gehouden dat de man in de wetenschap van genoemde omstandigheden met de vrouw de afspraak heeft gemaakt dat hij € 275 per maand zal bijdragen in de kosten van verzorging en opvoeding van het kind, waarbij bovendien in de correspondentie expliciet is opgenomen dat die bijdrage tot stand is gekomen zonder rekening te houden met de draagkracht van de man. Voorts blijkt uit deze correspondentie dat de man afziet van de mogelijkheid om de overeenkomst door zijn advocaat te laten checken.

Het hof komt gelet hierop tot het oordeel dat partijen bij het opstellen van het ouderschapsplan en met name bij de afspraak over de door de man aan de vrouw te betalen kinderalimentatie bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven. Om die reden is wijziging van die overeenkomst op grond van artikel 1:401 lid 5 BW niet mogelijk.

Het hof is voorts van oordeel dat de man – ook in hoger beroep – niet dan wel onvoldoende inzicht heeft verschaft in zijn financiële situatie, zowel in die ten tijde van de gemaakte afspraak om de alimentatie te betalen, als in zijn huidige financiële situatie. Ook bij gelegenheid van de mondelinge behandeling in hoger beroep heeft de man met de beantwoording van de door het hof gestelde vragen het hof daarin onvoldoende inzicht verschaft. Bij gebrek aan voldoende verifieerbare gegevens kan het hof de financiële situatie van de man in beide situaties onvoldoende beoordelen. In ieder geval staat vast dat de man thans over inkomen beschikt. Naar het oordeel van het hof heeft de man, gelet op het voorgaande, zijn stelling dat sprake is van een zodanig ingrijpende wijziging van omstandigheden als bedoeld in artikel 1:159 lid 3 BW, die een wijziging van de overeenkomst – en in het verlengde daarvan van de voormelde beschikking van 31 mei 2016 – rechtvaardigt, tegenover het verweer van de vrouw, onvoldoende aannemelijk gemaakt. Het hof heeft daarom de beschikking waarbij zijn verzoek om de kinderalimentatie op nihil te stellen is afgewezen, bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:3696

Zaaknummer: 200.243.0261